

Esteban Martín

Samurai

La conquista de Jimperii

edebé

La conquesta de l'Imperi

SANADA

La conquesta de l'Imperi

Esteban Martín

edebé

© Esteban Martín, 2013

© Edició: EDEBÉ, 2013

Passeig de Sant Joan Bosco, 62 (08017 Barcelona)

www.edebe.com

Atenció al client 902 44 44 41 contacta@edebe.net

Direcció editorial: Reina Duarte

Editor: Elena Valencia

Producció: Elisenda Vergés-Bó

Disseny: Els Altres

ISBN 974-84-683-0857-9

Dipòsit legal: B. 18781-2013

Imprès a Espanya

Printed in Spain

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Dirigeixi's a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessita fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Als meus fills.

Nascut entre nosaltres,
un dia arribarà l'elegit.
Tindrà el seu origen on es pon el sol.

Cabells d'or,
esperit nebul,
cor de drac.

Nos mestres l'iniciaran
en el camí del bushido:
lleialtat, justícia, sacrifici i honor.

Brandarà l'Espasa Legendària
davant d'aquells que van alçar les armes
contra l'Emperador.

Honor i glòria obriran
el tall de la seva catana
contra el camí de l'akudo.

La Terra del Crisantem
tornarà al seu amo
i emprendre el seu propi viatge.

ÍNDIX

1. El samurai	11
2. La María.....	17
3. Camí del Nord.....	23
4. Retrobament	29
5. En Sanada	33
6. Entrenament	37
7. Unificació.....	43
8. Pacte entre germans.....	49
9. Una armadura lleugera	53
10. Un atac	57
11. Una decisió justa.....	61
12. La còlera d'en Yutaka.....	65
13. Una tomba sense nom.....	67
14. Les criatures del bosc.....	71
15. L' <i>oni</i>	75
16. El mestre	77
17. Perfeccionament.....	81
18. Els cinc elements	85
19. Els Tresors Imperials.....	95
20. Les Muntanyes de la Lluna.....	97
21. Al Bosc de les Veus.....	103
22. La Vall de les Ànimes.....	107
23. La Yamata	111
24. Un pas entre muntanyes	119
25. El parany	123
26. Una discussió acalorada	129
27. L'acord	135
28. Festa al poble.....	143
29. <i>Ninges</i>	147
30. A la recerca de l'Emperador.....	155

31. La Yama-uba	159
32. Una victòria a mitges	165
33. La batalla	167
34. L'antídot	173
35. Sorpresa	177
36. El castell de Hiromi	183
37. Els Llibres Antics	189
38. En Toyotomi	193
39. El setge	197
40. Primer atac	203
41. Contraatac	211
42. L'avanç	215
43. Nous atacs	219
44. Males notícies	223
45. Enfrontament	227
46. La batalla final	231
47. Comiat	241

El samurai

Akechi Yukimura, el samurai, va veure com s'alçava una columna de fum en la llunyania. Per la distància, va calcular que el foc provenia, o era molt a la vora, del poble de Yaku, i va témer el pitjor. Devia ser un incendi important, ja que la columna de fum creixia cada cop més.

L'Akechi va esperonar la muntura i va dirigir el cavall en aquella direcció. Trigaria una hora ben llarga a arribar al poble. Mentre cavalcava al galop va pensar en els bandits. Possiblement havien atacat el poble i, no satisfets de robar els pagesos, n'havien incendiat les cases. Devia ser obra d'en Yutaka, va pensar l'Akechi. Algun dia –s'ho havia promès a ell mateix feia molt de temps–, el caçaria i el posaria a disposició de l'Emperador.

Els pobletans, atemorits, van córrer a amagar-se quan van veure aquell genet armat que s'acostava cap a ells.

–És l'Akechi, no hem de témer res –va dir un d'ells en reconèixer-lo.

El samurai va baixar de la seva muntura, mentre els pagesos se li atansaven fins a formar una rotllana.

–Què ha passat? –va preguntar l'Akechi mentre es treia el *kabuto* vermell que li donava un aspecte terrorífic i s'espolsava la pols del camí del seu *jimbaori*.

Un nen li va aguantar el casc i es va fer càrrec del cavall.

–Han estat els bandits. Han calat foc a l'església del déu dels estrangers amb ells a dins i després han cremat les seves cases.

Segurament no se n'ha salvat cap –va dir un vell que semblava ser el cap del poble.

–Estrangers? –va exclamar l'Akechi.

–Bona gent, vinguts de l'altra banda del mar –va dir el vell, i va continuar explicant-li breument com aquests havien arribat al poble, havien demanat permís per instal·lar-s'hi, i com els ajudaven en les seves tasques diàries alhora que els parlaven del seu déu del cel.

–I dius que ningú no s'ha salvat? –va preguntar de nou el samurai.

–Ningú –va contestar l'ancià.

–I no heu anat a socórrer-los?

–No hem pogut. Els bandits s'han quedat fins que l'església s'ha ensorrat i només després han marxat.

–I llavors? No se us ha acudit comprovar si hi havia algú amb vida?

Ningú no va contestar. Però l'Akechi sabia la resposta: la por els havia atemorit fins a tal punt que ni tan sols havien estat capaços d'actuar com a homes. Una expressió d'enuig es va reflectir a la cara del samurai mentre tots acotaven el cap, avergonyits.

L'Akechi mai no havia vist un estranger i segurament no el veuria mai, perquè tots havien mort calcinats i sepultats sota el foc i les runes. Tanmateix, va decidir acostar-se a aquelles restes fumejants.

Es va dirigir cap a l'altre extrem del poble, al lloc on, fins feia ben poc, s'alçava l'església. El sostre s'havia ensorrat i la runa s'escampava pertot arreu al costat de les fustes fumejants. L'Akechi va caminar entre la runa, els bancs cremats i els cossos carbonitzats. Va mirar cap al fons de l'església; només l'altar, miraculosament, s'havia salvat de l'incendi.

Es va girar cap a la sortida per allunyar-se d'aquell horror i llavors va sentir uns sanglots planyívols que van anar augmentant fins a convertir-se en plor. Era el plor d'un nen. Va fer mitja volta i va dirigir els seus passos cap a l'altar. A mesura que s'hi acostava, els plors desconsolats augmentaven. Va envoltar l'altar

i, a sota, va descobrir-hi el cos d'un nen embolcat i que no deixava de moure les manetes sense parar de plorar entre somicons.

L'Akechi va aixecar el nen de terra i se'l va acostar al pit. Era una criatura molt petita, de pocs mesos, i el samurai va comprovar que estava il·lès. Ni una rascada ni cap cremada. Allò era un prodigi, va pensar l'Akechi; l'altar, intacte, havia protegit la vida del menut.

Va sortir d'allà amb la criatura entre els braços. Ningú més no s'havia salvat.

–Té gana –va dir l'Akechi.

La gent del poble no podia creure el que estava veient.

–Aquest nen està malalt –va dir l'Akechi.

El nen tenia els ulls molt rodons; uns ulls com no havia vist mai, i la pell, un to pàl·lid que li va semblar insà. Sí, era un nen molt estrany, d'un color esmoreït i apagat, i els cabells escassos que començaven a sortir-li al cap tenien el color de les espigues de blat. Era un nen horrible, va pensar l'Akechi; gairebé un monstre.

El vell va veure en la cara del samurai l'expressió de rebuig i repulsió que li causava el petit i va dir:

–Tots els estrangers són així: lletjos com un dimoni i amb el color de la mort.

El nen va deixar de plorar, semblava tranquil, i va agafar un dels dits de l'Akechi, prement-lo fortament entre les seves manetes. Al samurai li va costar alliberar el dit.

–L'heu de cuidar –va dir oferint el nen a una de les dones que hi havia al costat de l'ancià.

Ella no va fer ni un sol gest per agafar-lo entre els seus braços, però plorava i mirava el nen amb tendresa i desconsol.

–Com et dius, dona? –va preguntar el samurai.

–Akari –va dir la dona, que en aquell moment va allargar tots dos braços per agafar el nen, però, davant la mirada del vell, va aturar el gest.

–No podem, amb prou feines tenim menjar per a nosaltres. Si tornen els bandits, són capaços de matar-lo –va dir l'ancià.

–Emporta-te'l. Amb tu estarà segur –va dir l'Akari.

–Emportar-me'l? Que t'has tornat boja, dona?

Ella no va respondre. L'Akechi va passar la mirada per tots els presents. Semblaven estar d'acord que ell es fes càrrec d'aquell nen tan monstruós.

–No ho puc fer, què faria amb aquesta criatura? No, no puc –va repetir.

–Tens esposa. Ets un home respectat al teu poble. Els bandits et temen i mai no s'hi acostaran. Digues, en quin altre lloc podria estar més segur el nen estranger?

Segurament tenien raó, però ell no s'havia acostat al poble per fer-se càrrec d'un nen. Els va mirar a tots; aquells homes i dones s'havien quedat sense res i possiblement no resistirien l'imminent hivern. Què podia fer per ajudar-los?

–No té ningú, està sol en el món i cap de nosaltres no se'n pot fer càrrec –van insistir.

L'Akechi semblava pensar.

–Me n'aniré demà. Dos de vosaltres vindreu amb mi. Prepareu un carro.

–Per a què vols un carro? –va preguntar el vell.

–Quan arribem al meu poble el carregarem. Us donarem menjar per a l'hivern i llavors per a la propera collita. No som un poble ric, però podem fer alguna cosa per ajudar-vos.

Tots es van mostrar agraïts a l'Akechi. Era un noble guerrer de cor compassiu, van pensar. Tant de bo disposessin d'una espasa tan poderosa al poble, capaç de defensar-los de les incursions dels bandits.

–I el nen? –va preguntar la dona.

–Ho decidiré demà. Ara hem d'enterrar els morts.

La dona es va fer càrrec del menut mentre l'Akechi i els altres homes del poble es disposaven a fer aquella tasca tan trista.

Després, aplegats al voltant del foc, el samurai els va posar al corrent dels últims esdeveniments.

L'Akechi, després de llargs mesos de guerra, tornava a casa. Havia lluitat a favor del *shogun* Ashikaga Yoshiteru, que intentava refermar la seva autoritat davant dels diferents clans de senyors que es repartien el país i no obeïen l'autoritat de l'Em-

perador: els dàimios. La guerra civil es va estendre per tot el Japó i semblava no tenir fi. L'Akechi va participar en grans batalles fins que la guerra es va acabar sense un vencedor clar. I tot i que els dàimios semblaven disposats a respectar el *shogun* i l'Emperador, molts s'havien convertit en bandits, i les seves partides, avesades al pillatge, atacaven els pobles i llogarets indefensos. Però aquella ja no era la seva guerra i l'Akechi tornava a casa al costat de la seva dona i d'una filla que encara no coneixia. D'altra banda, pensava que seria difícil acabar amb les diverses colles de bandits.

–El *shogun* té por que tots els bandits s'uneixin sota les ordres d'un sol senyor –va dir finalment.

–Creus que és possible? –va preguntar el vell.

–No pas de seguida, però els diversos caps es barallen entre ells per ser l'únic líder.

–Ho aconseguiran?

–Sí, amb el temps. Mentrestant, com us he dit, es barallen entre ells i cada grup de bandits ataca els diferents pobles i llogarets. Això ja ho sabeu. S'amaguen a les muntanyes, baixen a la plana, ataquen i tornen als seus amagatalls. És molt difícil acabar amb ells.

–Llavors, no hi podem fer res? Estem a la seva mercè, és el que penses?

–Sí, llevat que aprengueu a defensar-vos, a no deixar-vos intimidar.

–Això mateix van pensar els estrangers i ja has vist com han acabat.

–Ningú no us pot protegir. És impossible acabar amb tots els bandits. Heu de lluitar, defensar-vos contra els qui us acoquinen!

–És molt fàcil de dir. El teu poble no corre cap perill perquè et tenen a tu i no s'atreviran a atacar-vos. Però nosaltres no tenim ningú que ens defensi. No tenim cap possibilitat.

Seria difícil convèncer-los, va pensar l'Akechi amb desànim. Havien optat per la por i el deshonor, i contra això res del que els digués no els podia fer canviar de parer.

–M'enduré el nen; si més no, un de vosaltres no viurà com un esclau –va dir finalment l'Akechi.

–Què podem fer? –va insistir el vell.

–Ja us ho he dit; però no esteu disposats a fer-ho.

–Ens mataran.

–No, no ho faran. Si ho fan no els serviríeu de res. Us necessiten vius per continuar saquejant-vos. A un mort només se'l roba una vegada –va dir l'Akechi amb disgust i va afegir–: Si no esteu disposats a defensar-vos, només us queda una possibilitat.

–Quina? –va preguntar el vell.

–Que els bandits s'uneixin; cosa que faran tard o d'hora. Llavors, i en contra de l'opinió del *shogun* i de l'Emperador, serà més fàcil lluitar contra ells.

L'ancià es va adonar que el samurai estava pensant en un dels caps.

–En Yukata? –va preguntar el vell.

–En Yukata –va afirmar el samurai, pronunciant aquest nom amb un deix de menyspreu.

–El coneixes bé –va afirmar l'ancià.

–Sí, el conec molt bé. Vam ser amics i vam lluitar junts... fins que la seva ambició i el seu desig de poder van tòrcer la seva espasa.

L'ancià va esperar, però el samurai no va afegir cap comentari més a les seves últimes paraules.

–És hora de dormir –va dir l'Akechi.

El foc havia començat a afeblir-se quan tots van abandonar la reunió i van desfer la rotllana.